

LENGYEL JÁNOS

EGYEDÜL

Elment. Eltávozott a lenyugvó nappal. Sziluettje beleégett sárga mezejébe.

– Ott megy a boldogságom – gondolta a nő, olyan hangosan, hogy a mellette álló emlékmás riadtan összerezzen.

Megtette már máskor is, mint Lucky Luke az ócska western filmekben. Aztán visszajött, mert vissza kellett jönnie.

– Ezúttal nem jön vissza – mellkasában érezte a szavak súlyát, miközben a távolt kémlelte.

A fényes égitest utolsó mosolyával megvilágította az egyenetlen tájat. Míntha csak háborgó lelkének mutatna követendő példát. De nem láthatta, mert a látás gondolatát is tovasodorta az érzések tornádója.

A nő megfordult és határozatlan lépésekkel elindult a múltba. Ismerős képek mellett haladt el. A boldogság vakító sugárzása hangos lüktetésre készítette szíve Geiger-Müller számlálóját. Egy másik képen hangosan veszekedtek. Valami jelentéktelen dolog miatt. Néha életbevágó fontossággal bírhat egy le nem zárt WC fedél, elől hagyott zokni, sörözés a barátokkal, rúzsolt a pohár szélén, el nem mosott tányérok. Kis megértés, némi belátás és a vihar már csak a múlté. De egyikük sem engedett. Nem teheték, mert azzal jogaik sérülnének. Vélt vagy valós jogaik. A feszültség valóságos, kisülése hangos szóváltásban mutatta meg magát a világnak. Így is sérültek mindketten. A férfi elrohant, de néhány óra múlva visszajött. Nem volt elég gyors, így a józan ész hamar utolérte. Egy csokor virág és halva volt a kezében. A nő nagyon szerette a török édességet. A férfi nagyon szerette a nőt. Nevettek. Kinevették azt a két szamarat, akiknek bőrében korábban ők civakodtak. Csakhogy minden veszekedéssel egyre kisebb lett a számarbőr. Végül elfogyott, mint a Szahara erdői egykoron.

– Civódásunk legszebb nyara – gondolta. Utolsó volt a közös nyarak sorában.

– Vele még a veszekedés is jó volt. Utána mindig virágot hozott, meg édességet.

Sajátos koreográfia alakult ki köztük, már-már párkapcsolati szertartás. Akkor is a férfi kért bocsánatot, amikor a nő volt a kezdeményező. A legtöbbször ő okozta a vihart. Az átkozott természete. A türelmetlenség meg az akaratosság. Gyerekkorában látta, hogy édesapja mennyit túrt. Ő

mégis folytatta a rossz anyai hagyományt. De ehhez a játékhoz két fél kell. Nem mindenhol terem olyan türelmes férfi, mint az édesapja. Pedig megjárta a hadifogságot is. Mindig azt gondolta, hogy ő megy el előbb. Tíz évvel élte túl az anyját. Lassan megmérgezte a lelkét az indulat. Nehéz természet. A férje immunitása csak olaj volt a tűzre. Belülről égette fel. Apja megrendülten állt a koporsó mellett. Szóltalanul. Nem könnyezett. Szemében megkönnyebbülés tükröződött. Többé nem járt el a kocsmába. Végre nevetni is látta. Gyerekként azt gondolta, hogy apja azért nem mosolyodik el soha, mert az arca műanyagból van. Azóta már ő sincs vele. Idővel a műanyag is elhasználódik.

Belebotlott valamibe. Lehajolt, hogy megnézze. A férfi önérzete volt. Megfakulva, elhagyatva. Szánalmas látvány egy ilyen becses holmi a porban. Tulajdonosát nagy kár érte. Felemelte és a távolba intett. Csak az üresség figyelt fel mozdulatára. Ezt érezhette a férfi is. Valahol, miközben a léptei a hová és mikor kérdéseire adtak választ. A miérttel még adós maradt. Miért nem maradt? A nő csak most látta, hogy mennyi áldozatot hozott ő érte. És ő, érte? Nem tudta értékelni ezt sem. El volt foglalva önmagával. Az ego legőjából építette fel látszatát.

– Én mit adtam neki? Mindent, amit csak adni tudtam. Végül is ő ment el. Ennek ellenére. Az átkozott önérzete. Mindennek ez az oka.

Mérgében földhöz vágta. A kétely már befészkelte magát a szürke barázdák közé. A hiányérzet még a testét körülvevő sötétségen át is megtalálta az utat a szíve belsejébe. Erőszakosan tört utat magának az egoizmus akáciabozótosán keresztül. A rengeteg mélyéről a lelkiismeret sakáljai hallatták fenyegető hangjukat. Minden rezzenés a szívét facsarta, mintha csak így készítené önkéntes véradásra. Adna is, megadna bármit, csak újra betölthetné a hiányt a férfi teste. Testetlen gondolatok alkotják újra elméje méhében, de csak hivatlen utánzat, ami kikerekedik.

A nő és a férfi: világosság és sötétség; édes és keserű; tűz és víz; lágyság és keménység; jó és rossz; vélt és valós. Erős és gyenge. Az emlék gyenge hiánypótló, húst és vért nem teremt.

Úgy vélte, a valóság túl nagy árat fizettet az álmodozással eltöltött percekért. Mindenki a lelki társát keresi a világban. Két fél csak egyesülve alkothat egészet. Félt, rettegett az eljövendőtől. A férfi hiányában többé már nem lehet egész. Egészsége megromlik. A belső harmónia megbomlik. Az élet minőség, nívójából nem engedhet. Egy tapodtat sem. De nem pont ez okozta a bajt, hogy sosem engedett? Egy tapodtat sem.

– De miért is kellett volna engednem? Nekem. Miért pont nekem? Hol van az megírva, hogy mindig a nőnek kell engednie? Csak a férfiak kreálta tanokban. Mégsem vagyunk muzulmánok. A nők már eleget engedtek, évezredek át. Hát én nem engedek!

Mielőtt az önigazolásra szánt gondolatok lecsillapíthatták volna a kavargó tornádót, agyernyőjén megjelent a férfi arca. A fájdalom arca volt. Virágillatú, halva ízű. A nő vágyta a férfit. Akarta. Kezéből az édesség kicsúszott, az arcot beborította a halva.

